

POSTANOWIENIE

26 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 26 września 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku G. w S.

z udziałem Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta [...] i Ś. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej G. w S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach

z 17 października 2022 r., III Ca 888/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od wnioskodawcy G. w S. na rzecz uczestnika Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2025 (dwa tysiące dwadzieścia pięć) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanej do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 17 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację wnioskodawcy G. w S. od postanowienia z 4 marca 2021 r. Sądu Rejonowego w Sosnowcu w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Od postanowienia Sądu drugiej instancji skargę kasacyjną wniósł wnioskodawca, wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona, gdyż nie została prawidłowo przeprowadzona kontrola apelacyjna orzeczenia Sądu pierwszej instancji przez Sąd drugiej instancji. Skarżący starał się wykazać, że Sąd pobieżnie dokonał wykładni i zastosowania przepisów, nie dokonując własnej i prawidłowej interpretacji norm prawnych, regulujących kwestię sposobu posiadania nieruchomości przez podmiot, który dokonuje zasiedzenia jej własności. Ponadto zarzucił, że samo uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia jest wadliwe, niepełne i pomija wiele istotnych okoliczności wymaganych do kompleksowej oceny i wykładni przepisów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do

wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Skarga nie jest oczywiście uzasadniona, a skarżący nie podołał wymaganiom przesłanek wynikających z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wnioskodawca wskazuje, że Sąd drugiej instancji nie dokonał niezbędnej wykładni stanu prawnego występującego w sprawie, a jedynie powtórzył bez uzasadnienia, argumentację prawną Sądu pierwszej instancji, pomijając całkowicie aspekt kompleksowego i faktycznego władztwa nad sporną nieruchomością, jaki w sprawie występował ze strony wnioskodawcy. Skarżący w istocie zakwestionował ustalenia Sądów *meriti*. Nie wykazał również, aby doszło do wskazanego wyżej kwalifikowanego naruszenia prawa.

Ustalenia Sądu drugiej instancji są jednoznaczne i wynika z nich, że zarzucane w skardze kasacyjnej zasiedzenie nie zostało wykazane, gdyż – mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego – wnioskodawca użytkował ten grunt jak użytkownik wieczysty, gdyż objął przedmiotową działkę, na której ustanowione jest prawo użytkowania wieczystego w faktyczne władanie bez woli ukierunkowanej na treść i zakres prawa własności.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

(M.M.)

[a]